

SEIJA BERENDS

Kind van
het eiland

HOOFDSTUK 1

„Nu moet je toch echt gaan, kind,” zegt moeder als het eerste signaal vanaf de veerboot over de kade weerklinkt.

Silke knikt en pakt haar jack van de kapstok. Even staan ze wat onwennig tegenover elkaar, alsof ze zich er opeens bewust van zijn dat het moment is aangebroken waarop hun levens zich gaan scheiden. Als echte noorderlingen zijn ze niet gewend om hun gevoelens te tonen. Toch zouden ze beiden nog iets willen zeggen. Een woord van troost, bemoediging misschien, al denken ze van zichzelf dat ze dat niet nodig hebben. Dan pakt Silke moeders handen. „Nou moeder, het beste dan maar. En als u ergens mee zit, moet u meteen bellen.”

„Dat is goed, kind en bedankt voor je hulp.” Moeders stem hapert een beetje als ze er nog aan toevoegt: „Doe voorzichtig aan.” Nietszeggende alledaagse woorden. Maar erachter ligt de liefde van een moeder voor haar kind.

Vluchtig kust Silke moeders wang en haast zich naar buiten.

Daar staat het oude bestelwagentje van haar vader dat zij gebruikt sinds zijn overlijden. Terwijl ze het portier opent, ziet ze tante Nans, moeders twee jaar oudere zuster, de hoek om komen. Met haar gaat moeder voortaan samenwonen. Als Silke de wagen start, overvalt haar plotseling een gevoel van verlatenheid, net als vroeger toen moeder haar voor het eerst naar school bracht en alleen naar huis terug ging. Op dat moment had ze haar moeder wel achterna willen rennen om zich aan haar vast te klemmen en te smeken of ze alsjeblieft weer mee terug mocht naar huis, waar het veilig was en warm. Ze deed het niet, maar keek haar moeder alleen maar na met hetzelfde verlaten gevoel dat ook nu weer de kop opsteekt. Dan schudt ze geërgerd haar schouders. Ze is nu geen klein kind meer van vijf of zes jaar, maar een volwassen vrouw van bijna dertig. En daarbij, het is haar eigen wil geweest om op het eiland te blijven wonen. Haar moeder heeft er nog op aangedrongen dat ze ook mee zou gaan naar het vasteland, en daar werk zou zoeken. Silke heeft dat echter geweigerd. „Nee moeder, laat mij maar hier, hier is mijn thuis.”

Het tweede signaal klinkt op het moment dat Silke de laadruimte van het schip binnenrijdt. Ze is nog net op tijd voordat de loopplank wordt

ingehaald. Ze trekt de handrem aan en verlaat de auto. Dan klimt ze de ijzeren trap op naar het dek waar de meeste passagiers zich reeds bevinden vanwege het mooie zomerweer. Silke heeft nu echter geen behoefte aan gezelschap, noch aan een oppervlakkig babbeltje. Daarom zoekt ze een beschut plekje naast de stuurhut en leunt over de railing, met haar blik op de kade waar het laden en lossen al in volle gang is. Daarachter is nog net het dak van de serviceflat te zien waar ze haar moeder weet. Zou moeder zich nu net zo verlaten voelen als zij zich daarnet voelde? Maar moeder heeft tante Nans bij wie ze haar hart kan luchten. Even voelt ze iets van afgunst als ze eraan denkt hoe die twee straks samen aan tafel zitten en herinneringen ophalen over vroeger. Soms heeft ze haar moeder er weleens van verdacht dat zij, diep in haar hart, altijd heeft terug verlangd naar de plaats waar ze als meisje opgroeide.

Toen Aafke Hofland vijfenveertig jaar geleden de eilandbewoner Jelte Boomstra ontmoette, was het liefde op het eerste gezicht. Maar tevens begreep ze ook dat, als ze haar hart wilde volgen, ze de rest van haar leven op het eiland zou moeten doorbrengen. Jelte Boomstra was namelijk de eigenaar van een bakkersbedrijf, evenals zijn vader voor hem. Hij was een goed vakman en deed zijn dagelijks werk met veel plezier. Het huis waar hij en Aafke na hun trouwen gingen wonen, lag iets verderop, daar waar de geasfalteerde weg overgaat in de verharde zandweg die door het natuurgebied leidt. Het huis ligt een beetje van de weg af, tegen het beboste duingebied aan, maar met het uitzicht op het wad.

Aafke koos ervoor om in de winkel te gaan helpen. Op die manier zou ze haar familie en vrienden niet al teveel missen. Maar toen na twee jaar Jelte junior zich meldde, en weer twee jaar later dochter Geertje, namen ze een winkelmeisje in dienst, en bleef Aafke thuis om voor haar gezin te zorgen. Met al het werk dat die twee kleintjes met zich meebrachten, had Aafke haar handen meer dan vol. Het werd nog drukker toen na ruim drie jaar Silke werd geboren. Aafke kreeg het pas wat rustiger, nadat de twee oudsten het huis uitgingen om hun studie te voltooien. Jelte ging studeren voor dierenarts en Geertje ging de verpleging in.

Silke bleef thuis en bezocht de plaatselijke mavo. Na het behalen van haar diploma, was zij het die in de winkel van haar vader ging staan. De dagelijkse babbeltjes met de klanten gaven haar heel wat afleiding.

Bovendien had ze haar vriendenkring, en niet te vergeten het zangkoor waar ze al jarenlang lid van is.

De veerboot maakt zich langzaam los van de kade en zoekt met stampende motor zijn koers naar de overkant. Het geronk wordt weldra overstemd door het gekrijs van de de meeuwen die over het water scheren. De figuurtjes op de kade worden kleiner en Silkes blik maakt zich los van het verwijderende land. Ze keert zich om en leunt met haar rug tegen de railing om zich te koesteren in de late middagzon. Ze beseft dat ze op deze dag een tijdperk van haar leven heeft afgesloten. En dat het nooit meer zal worden zoals het vroeger was.

Dat begon eigenlijk al toen haar vader met zijn klachten naar de dokter ging op aandringen van moeder. Algauw begrepen ze dat het toen al te laat was. Na veel onderzoeken en behandelingen moest Jelte dat uiteindelijk ook toegeven en aanvaarden dat de artsen niets meer voor hem konden doen. Al zijn zaakjes heeft hij toen zelf nog geregeld. Het eerst de bakkerij, die verkocht hij aan zijn oudste en trouwe knecht die al meer dan tien jaar bij hem in dienst was. Voor Silke was er toen geen plaats meer en moest ze uitkijken naar ander werk. Al spoedig kon ze aan de slag bij de postbank die een bezorger zocht voor het oostelijk deel van het eiland. Dat was meteen een goede compensatie voor het behouden van de contacten met de medebewoners, meende Silke. Ze heeft geen spijt van haar beslissing gehad. Zo rijdt ze dagelijks naar het kantoor om de post op te halen, om die vervolgens met het bekende rode wagentje te gaan bezorgen. Voor eigen gebruik heeft ze vaders auto nog, waarmee ze vandaag moeder heeft weggebracht met de eerste koffers en dozen. De grote stukken worden morgen nabezorgd. Dat klusje heeft Fokke Tijmsma voor zijn rekening genomen. Fokke woont niet ver bij Silke vandaan, hij werkt op het pluimveebedrijf van zijn vader. Zo gaat dat bij de eilandbewoners, zij helpen elkaar waar dat nodig is. Dat geeft Silke een gevoel van veiligheid. Als ze hulp nodig heeft, kan ze altijd bij een van hen terecht. Fokke heeft eertijds ook geholpen met het stuk grond achter hun tuin, waar de cranberry's groeien. Drie jaar geleden kwam vader met het plan om die wat te gaan uitbreiden en de cranberry's die daar al jarenlang groeiden, te gaan verhandelen. Van die wilde bessen maakte moeder ieder jaar sap en compôte, vaak geholpen door Silke. Toen Fokke van die plannen hoorde,

kwam hij meteen met materiaal en zette het stuk grond af met een beukenhaag.

Silke kent Fokke haar hele leven al. Zo heeft hij vroeger bij haar op de lagere school gezeten en later weer op de mavo. Zijn zus Roos zat bij Silke in de klas. Met haar is Silke nog steeds bevriend, al woont Roos nu dichtbij de haven, waar ze bij het V.V.V. werkt. Roos heeft intussen zelf een gezin gekregen. Vroeger vond Silke Fokke maar een verwaande kwast, een die het altijd beter wist dan een ander. Maar naarmate ze ouder wordt, vallen die vooroordelen min of meer weg.

De cranberry's zijn inmiddels echt haar hobby geworden, en kan ze nauwelijks wachten totdat in juni de roze bloemen weer gaan bloeien en ze de oogst in augustus kan binnenhalen. Dit jaar heeft vader dat niet meer mogen meemaken. De winter was nog maar nauwelijks voorbij toen ze afscheid van hem moesten nemen. Silke mist haar vader meer dan ze verwacht had. Hij was haar steun en toeverlaat, de stille figuur op de achtergrond, maar altijd vol belangstelling voor zijn gezin. Voor zijn jongste telg had hij echter een extra plekje in zijn hart. Zij was zijn maatje, in alles.

En van nu af aan zal Silke het ook zonder haar moeder moeten doen. De oorzaak is de reuma waar moeder al jarenlang aan lijdt en die steeds verergerde. De dokter raadde haar daarom aan om naar een wat comfortabeler woonruimte uit te zien. Een huis zoals van hen, dat bloot staat aan alle weersomstandigheden is nu eenmaal niet erg geschikt voor een reumapatiënt. Dat bericht kwam tante Nans ter ore en zij bood meteen aan haar serviceflat voortaan met haar zuster te gaan delen. Eerst wilde moeder er niets van weten, maar uiteindelijk heeft ze toch toegegeven. Zo heeft Silke vandaag haar moeder weggebracht. Het zal stil worden in het huis op het eiland, beseft Silke. En de bezoeken van Jelte en Geertje met hun gezin zal ze voortaan moeten delen. Silke wil daar liever nog niet zo ver over doordenken. Ze kan zich beter vasthouden aan de dingen die ze nog wel heeft.

Langzaam naderen ze het eiland. De zeilbootjes in de haven, en de huizen aan de kade zijn al goed te onderscheiden. Daarachter rijst de vuurtoren hoog op tussen de zonoverdekte duintoppen.

Met een schok meert de boot even later aan. Op hetzelfde ogenblik komt alles in actie. De deuren van de laadruimte gaan knarsend open, zodat de wagens het schip kunnen verlaten. Ook Silke die inmiddels haar auto weer

opgezocht heeft, start de motor. Al gauw rijdt ze de autoweg op die naar haar huis leidt. Naarmate ze verder rijdt, wordt het rustiger op de weg. Aan het eind ervan staat haar huis. De ondergaande zon zet de vensters in een rode gloed alsof daarbinnen een groot vuur brandt. Silke zet de auto naast de schuur die opzij van het huis is gebouwd. Dan stapt ze uit en doet de deur op slot. Sinds hier 's zomers zoveel gasten komen, is iedereen wat voorzichtiger geworden. Al zullen de kwaadwilligen de wagen zelf niet zo snel meenemen. Ze gaat niet meteen naar binnen, maar loopt nog even door om haar toekomstige oogst te bekijken, zoals ze elke avond doet. De vruchtjes die zich na de bloei gevormd hebben, zijn al goed zichtbaar. Met trots kijkt Silke ernaar. Het feit dat zij daarvoor moet zorgen, geeft haar een gevoel van verantwoordelijkheid. Net zoals haar vader had bij het bakken van zijn brood. Hoe tevreden kon hij kijken als hij de geurende, dampende bruine en witte broden uit de oven haalde. Als Silke daaraan denkt ruikt ze de geur er nog van. De bakkerij was een wereldje apart, warm en intiem. Maar vader moest er wel hard voor werken. Dat laatste wil Silke ook, hard werken en straks haar eigen oogst binnenhalen.

Inmiddels is de zon helemaal ondergegaan. Een vochtige damp strekt zich uit over het land. De eerste sterren verschijnen aan de donker wordende hemel. Onwillekeurig huivert Silke als ook haar de damp omhult. Eenmaal binnen komt haar de stilte tegemoet. Geen moeder die belangstellend vraagt hoe ze het gehad heeft. Geen koffiegeur vanuit de keuken, waar moeder voor haar koffie zet. Silke zal het nu allemaal zelf moeten doen. Ze knipt de schemerlamp aan en sluit de gordijnen. Ze overweegt of ze toch Jelties raad maar zal aannemen en een hond aan zal schaffen. Niet omdat ze bang is alleen, maar als een soort kameraad, iemand die je welkom heet als je thuiskomt, al is het dan een hond. Even glimlacht Silke, hij zal alleen geen koffie voor haar zetten.

Op dat moment gaat de telefoon. Het is moeder die wil weten of alles goed verlopen is. „U hoort het,” zegt Silke met een lachje. „Ik ben weer behouden op de basis teruggekeerd. Ik... het was alleen een beetje stil toen ik thuiskwam,” laat ze er zacht op volgen. Nu kan ze het wel zeggen, niet toen ze tegenover elkaar stonden.

„Had ik het dan toch niet moeten doen?” vraagt moeder onzeker.

Dan lacht Silke. „Ik denk juist dat het wel goed is, tenslotte wordt het tijd dat ik eens op eigen benen ga staan. Ga maar rustig slapen, morgen komt er

weer een drukke dag.”

Klokslag zeven uur de volgende ochtend, stopt Fokkes vrachtwagen voor het huis. Fokke stapt uit, evenals zijn hulp voor vandaag. Silke staat al klaar om de post te gaan ophalen. „Morgen Silke, goed geslapen?” vraagt Fokke monter.

„Prima, het spijt me dat ik weg moet. Maar moeder zal daar de koffie wel klaar hebben. Je weet de weg, alles staat in de schuur. Gooi de sleutel maar door de brievenbus als alles in de wagen staat.”

„Peuleschil,” antwoordt Fokke en stroopt zijn mouwen op.

Silke monstert zijn metgezel. Ze zien er beiden naar uit dat ze wel wat werk kunnen verzetten. Ze overhandigt de sleutel van de schuur en wenst de mannen sterkte toe. Dan stapt ze in haar eigen wagen.

„De zegen,” wenst Fokke naar gewoonte. Silke lacht naar zijn maat. Aardige jongen, het is er een van Baljuw. Ze kan de grote wagen maar net passeren als ze de oprit uitrijdt. Dan gaat ze snel verder. Als ze de bakkerij passeert, werpt ze gewoontegetrouw een blik naar binnen. Nog steeds voelt ze het gemis. Ze zwaait naar Gert die juist even een luchtje gaat scheppen. Lenie, zijn vrouw, is ook al bezig. Ze legt de nog warme broden op de rekken. Straks volgt het gebak in de vitrine, evenals de bonbons die 's nachts naar de kelder gaan. Bij de bushalte stappen de eerste passagiers in, mensen op weg naar hun werk. Nu geen scholieren vanwege de vakantie die al is begonnen. De chauffeur toetert bij wijze van groet wanneer Silke passeert. Bij het pluimveebedrijf van Tijmsma ziet ze Fokkes vaders met een kar vol mest de schuur uitkomen. De kippen zelf lopen vrij rond op het afgerasterde veld. Zijn vrouw is druk met ramen wassen. Silke lacht zacht, een nijver volkje die eilandbewoners. Dat vroeg in de weer zijn houdt natuurlijk ook verband met de veerboot waar veel gezinsleden gebruik van moeten maken.

In de buurt van de camping komt het leven eveneens langzaam op gang. Die schijnt goed bezet te zijn nu de vakantie weer is aangebroken. De meeste plaatsen zijn in het voorjaar al besproken. Die verhalen hoort Silke van Roos die bij het V.V.V. werkt. Roos heeft Silke weleens gevraagd of, als ze erg omhoog zaten met plaatsen, zij ook eventueel enkele gasten zou willen herbergen. Wat ruimte betreft zou dat wel lukken. Toen de gezinnen van Jelte en Geertje zich gingen uitbreiden, heeft vader indertijd een

gedeelte van de schuur laten inrichten als gastverblijf. Erg luxueus is het niet, maar er staat alles voor de eerste behoeften. En daar is al menig keer gebruik van gemaakt. De kinderen vonden het altijd heerlijk om bij opa en oma te logeren. Silke hoopt maar dat ze dat nog vaak zullen blijven doen. De bezoeken zullen echter wel minder worden nu moeder hier niet meer woont. Daarbij hebben Jelte en zijn vrouw Gertrude te kennen gegeven dat ze deze zomer graag eens een vakantie in het buitenland willen doorbrengen. Ze zijn aan het begin van dit jaar trouwens al vaak over geweest in verband met vaders toestand. En, misschien is de lol er wel af nu vader en moeder hier niet meer zijn.

Silke rijdt regelrecht naar het postkantoor waar de zak met post al op haar ligt te wachten. Op de lorrie liggen de grote stukken die ook mee moeten. Een collega schenkt meteen een beker koffie voor Silke in, die ze dankbaar aanneemt. Als ze alles heeft ingeladen en de achterdeur sluit, ziet ze vanuit het V.V.V.-kantoor Roos naar haar zwaaien. Silke wacht of Roos haar iets te zeggen heeft. Roos wil haar vragen of Silke een of twee slaapplekken wil afstaan. Binnen zit namelijk een Deense schipper die averij heeft opgelopen met zijn logger, die meteen naar de werf moest. De schipper zelf is verplicht om hier te blijven en een oogje in het zeil te houden. Zijn maat wil eventueel aan de vastewal wel een plaatsje zoeken. De andere twee zijn al teruggekeerd met een andere logger. „Al is het maar voor een weekend,” verzucht Roos. „Er is nergens meer een plaats te krijgen.”

Twee Denen? Erg blij is Silke niet met dat verzoek. „Wat moet ik met Denen? Kan die schipper zelf ook niet naar de overkant? En daarbij spreken ze misschien alleen maar Deens.”

Roos stelt haar echter gerust. „Die schipper is van Hollandse afkomst, zijn moeder dan. Zijn ouders runnen daar een boerenbedrijf. Het lijkt me trouwens een keurige man,” laat ze erop volgen. „Zijn maat heb ik nog niet gezien.”

Silke haalt aarzelend haar schouders op. „Je vraagt me nogal wat. En nu moeder verhuisd is... Ik weet het niet hoor. Ik zal er nog even over denken. Vanmiddag laat ik het je wel weten.”

„Goed,” zegt Roos, „dan hoor ik dat vanmiddag wel. Intussen zal ik hier of daar nog wel vragen voor een plaats.”

Silke knikt. Roos is er natuurlijk van overtuigd dat ze het doet. Zij kan gemakkelijk praten, maar Silke zit daar nu wel alleen. Enfin, eerst de post

maar bezorgen.

Bij de brievenbusjes langs de weg haalt ze meteen de terugkerende post eruit om die straks weer mee naar het kantoor te nemen. Hier en daar maakt ze een praatje, maar de aangeboden koffie slaat ze af. Inmiddels is het warmer geworden en Silke draait het raampje open. Vanuit de berm langs het weiland waaiert de friszoete geur van klaver, kamille en kruipende boterbloem naar binnen. Ook bij Tijmsma moet ze een pakket bezorgen. Ze blijft even hangen voor een praatje als mevrouw Tijmsma naar haar moeder vraagt. Silke, op haar beurt, vertelt wat Roos gevraagd heeft. De vrouw vindt dat geen goed idee. „Dat is toch niets voor een meisje alleen,” zegt ze afkeurend.

Silke schiet in de lach. „Ik stop ze gewoon in de schuur en dan zoeken ze het maar uit. Roos zei trouwens dat die schipper een keurige man is.”

„Dat zegt niets,” merkt de vrouw op.

Silke maakt aanstalten om te vertrekken. „Ik moet weer verder. Eerst thuis een boterham eten.” Ze groet vader Tijmsma die op huis aanloopt.

„’t Is warm vandaag,” zegt hij in het Fries, terwijl hij zijn pet oplicht en het zweet van zijn voorhoofd veegt.

Silke voelt zich een beetje schuldig. Hij mist zijn hulp, begrijpt ze. „Fokke heeft zelf aangeboden om moeders spullen te brengen,” zegt ze verontschuldigend.

„Het is al goed, hij zal zo wel komen,” sust de man.

De warmte hangt ook in huis, bemerkt Silke als ze de deur opent. Ze laat het zonnescherm zakken en zet de deur naar de tuin open. Meteen is het wat aangener. Buiten op de bank eet ze haar boterham, en drinkt er een glas melk bij. Straks zal ze de boodschappen halen voor het geval ze logé’s krijgt. Ze glimlacht als ze bedenkt dat ze in haar hart al een besluit heeft genomen. Ach ze kan nu eenmaal slecht iets weigeren. Evenals Fokke waarschijnlijk. Zo meteen moet ze even een kijkje nemen in het gastenverblijf of er nog iets te soppen valt. En de bedden opmaken natuurlijk. Opeens is Silke benieuwd naar die vreemdelingen uit Denemarken.

Eenmaal weer op de terugweg naar het postkantoor ziet ze Fokkes wagen aankomen. Als ze vlakbij hem is, stopt ze en draait het raampje naar beneden. „Is alles goed gegaan?” vraagt ze.

Fokke stapt uit en loopt naar toe. „Alles is oké, je moeder kan zo haar bed in.

Silke glimlacht. Ze begrijpt dat Fokke het bed in elkaar heeft gezet. „Aardig van je,” zegt ze waardierend.

Fokke grijnst. „Misschien ben ik nog weleens aardig.” Dan buigt hij zich naar voren. „Wat heb ik gehoord, krijg jij logé’s?” Fokke heeft zijn zus gesproken, begrijpt Silke.

Ze knikt. „Een schipper en zijn maat. Hij heeft averij opgelopen. Het is alleen maar voor het weekend.”

Fokke fronst zijn wenkbrauwen. „Pas maar op met zulke knapen.”

Silke lacht om zijn bezorgdheid. „Ik sta mijn mannetje wel. En daarbij, als er iets is, dan heb ik altijd nog een stoere buurman die me vast wel wil helpen.” Meteen start ze de motor.

„Als je ’t maar weet,” gromt Fokke en laat het portier los. Hij kijkt haar na als ze wegrijdt. In de spiegel ziet Silke hem staan. Hij voelt zich zeker verantwoordelijk voor haar nu ze alleen woont. Of moeder heeft hem in het oor gefluisterd een oogje op haar dochter te houden. Die gedachte ergert Silke een beetje. Ze is geen klein kind meer.

Bij het kantoor zet ze de wagen op z’n plaats en geeft de meegebrachte post af. Daarna zoekt ze Roos, die een zucht van verlichting slaakt als ze Silkes antwoord hoort. „Ik zal hem gaan halen, hij moet eerst even tekenen. Zijn maat is al vertrokken. Die heeft een adres gekregen aan de overkant. Kan hij vanavond gezellig gaan stappen. Kijk, daar staat de schipper,” wijst ze Silke. Die volgt haar uitgestrekte arm, maar kan hem niet zo gauw ontdekken. „Kalm aan,” zegt ze dan. „Ik moet eerst nog boodschappen doen. Over een goed half uur ben ik terug. Ze pakt haar tas en loopt richting supermarkt. Opeens voelt ze zich wat nerveus. Maar kom, die drie dagen zal ze heus wel doorkomen. Het is behoorlijk druk in de winkel. Met volle tassen loopt ze eindelijk weer buiten en zet die meteen in haar wagen. Als ze de achterklep dichtslaat, staat hij plotseling naast haar.

„Hallo, mag ik meerijden?” vraagt hij vrolijk.

Silke kijkt op en ziet een lange man met een bruin verbrand gezicht en heldere blauwe ogen. Even is ze verward door zijn directe begroeting. „Jij bent de schipper, neem ik aan,” zegt ze terwijl ze haar hand uitsteekt. „Ik ben Silke, Silke Boomstra.”

„Aha Silke, dat klinkt lief.”

„Zo lief ben ik anders niet,” zegt ze vinniger dan ze wilde.

De man lacht nu voluit. „Dat is wel goed. Mijn naam is Jeffer, Jeffer Jefferson.”

Silke knikt. „Stap maar in. O ja, die tas.” Weer opent ze de achterklep, waarop Jeffer de tas naar binnen kiept en naast Silke plaatsneemt. Als Silke wegrijdt, zwaait ze nog even naar Roos die hen nakijkt. Nu voelt ze zich weer onbehaaglijk. Stom, vindt ze zelf. Zou haar gast zich wel op zijn gemak voelen? Vluchtig kijkt ze opzij. Zo te zien wel. Hij zit ontspannen om zich heen te kijken, alsof hij hier dagelijks komt. Ze zou hem er bijna om gaan benijden. Mannen hebben blijkbaar geen last van verlegenheid. Zij wel en dat komt waarschijnlijk doordat ze altijd op het eiland is gebleven. Misschien had ze toch beter aan wal een school kunnen zoeken, evenals Geertje en Jelte. Hun kinderen bewegen zich ook al zo vrij en kunnen bij iedereen hun mondje roeren. Silke leeft eigenlijk steeds maar in hetzelfde kringetje. Ze zet de versnelling in z'n drie en gaat wat verzitten. Dan schraapt ze haar keel. „Was je hier al eens eerder?”

„Niet hier, wel op Texel, ook zo'n mooi eiland,” antwoordt Jeffer. „Zo'n jaar of twaalf geleden logeerde ik bij een zuster van mijn moeder, die in Groot-Schermer woonde. Toen hebben we nog een week op Texel gekampeerd. Die familie is inmiddels ook naar Denemarken verhuisd.”

Hij heeft een leuke stem, constateert Silke. Hij spreekt een beetje zangerig, met de klemtoon op de laatste lettergreep. Weer glijdt haar blik opzij. Ziet er trouwens ook leuk uit met dat bruinverbrande gezicht. Zou hij getrouwd zijn? Toch straks even opletten of hij een ring draagt. Hoewel dat niet altijd iets zegt. Ze wijst hem de dorpjes aan waar ze langsrijden, noemt ook enkele bewoners: „Daar woont Tijmsma, de ouders van Roos, de vrouw die je hielp bij het V.V.V. Zij hebben een pluimveebedrijf. En die bakkerij daar is van mijn vader geweest.”

„Nu niet meer?”

„Hij is gestorven, vijf maanden geleden,” zegt ze zacht.

„Dat spijt me.”

Silke knikt. „Ik mis hem nog iedere dag. Ik werkte bij hem in de zaak. Kijk, daar woon ik,” zegt ze na de laatste bocht.

„Leuke plek,” zegt Jeffer bewonderend.

„Nu wel, 's winters kan het hier behoorlijk spoken.”

Jeffer lacht. „Dat is op zee net zo. En dan is het hard werken geblazen.”

Ze stappen uit, Jeffer pakt zijn tas uit de auto. Steekt dan oplettend zijn vinger in de lucht. „Ik hoor de zee.”

„Dat klopt, als de wind daar vandaan komt.” Dan pakt ze haar boodschappen. „Eerst dit even wegzetten. Ik kom zo terug.” Ze zet de tassen in de gang en geeft Jeffer de sleutel van zijn afdeling. Het is maar eenvoudig hoor,” zegt ze verontschuldigend als ze het gastenverblijf laat zien. „Hier de douche en toilet. Daar een kookplaat en koelkast. In die kast staat het serviesgoed en pannen, evenals de eerste benodigdheden. Je kunt zelf voor je eten zorgen als je dat wilt. En anders kun je ook bij mij terecht. Wel oppassen met vuur. Aan die deur hangt een brandblusapparaat. Roken kun je eventueel beter buiten doen. Daar is ook nog een wasbak. En er staat een fiets die je kunt gebruiken. Ik zal een lijstje maken voor de kosten. Zou je het zo redden, denk je?” Vragend kijkt ze hem aan.

„Het is prima in orde zo,” zegt Jeffer. „Maar ik zou het prettig vinden om bij jou te eten.”

„Goed, dan eten we om zes uur.” Meteen loopt ze naar haar eigen woongedeelte. Daar bergt ze de boodschappen op en zet water op het gas voor de thee. Zou Jeffer ook thee willen? Waarschijnlijk drinkt hij liever pils, zoals de meeste zeelui die aan wal komen. Dat moet hij zelf maar gaan halen. Even later loopt ze met haar theeglas naar buiten om even uit te puffen. Opeens voelt ze hoe moe ze is. Het is een vreemde dag geweest. Gisteren ook al met moeder en vandaag die onverwachte gast. Maar eerst nog koken. Kijk, nu mist ze haar moeder weer. Als zij hier was, zorgde ze vast wel voor de maaltijd. Op dat moment hoort ze hem de fiets pakken en wegrijden. Net wat ze dacht, meneer moet pils inplaats van thee. Daar baalt Silke weer van. Ze had dat beter niet kunnen beloven van dat eten. Nu zit ze eraan vast. Als het maar lukt. Ze maakt er geen driegangenmenu van, als hij dat maar weet. Broccoli met saucijzen, daar zal hij het mee moeten doen. Eventueel kan ze nog een blikje soep openmaken. En yogurt met vla als toetje. Ze hoopt dat ze de praat kunnen houden. Zwijgen mag voor haar part ook, wel zo rustig. Desnoods nog even naar het nieuws kijken met een kop koffie. Ze zal hem meteen vertellen dat ze de andere ochtend weer vroeg op moet. Die hint zal hij wel begrijpen. En als hij mee wil rijden naar de werf, zal hij er ook vroeg uit moeten. Zo niet, dan kan hij altijd met de bus. Ongemerkt vallen Silkes ogen even dicht. Dan hoort ze zijn voetstappen,

een plastic zak wordt haar toegestoken. Vragend trekt ze haar wenkbrauwen op.

Hij glimlacht wat schutterig. „Voor de gastvrouw, bloemen heb je al in de tuin staan, zag ik.”

Nieuwsgierig bekijkt Silke de inhoud en haalt er een doos met zelfgemaakte bonbons uit. Uit vaders bakkerij, herkent ze. Verrast kijkt ze op. „Bedankt, jij weet wat lekker is.”

„’k Ben allang blij dat ik onderdak heb,” zegt hij met een glimlach. Als hij wil weglopen, veert Silke op. „Wil je misschien ook thee?”

„Dat sla ik niet af.” Hij strekt zich uit in de tuinstoel als Silke naar de keuken gaat. Daar wacht ze tot het water weer kookt en neemt intussen een bonbon. Mmm, lekker, misschien lust hij ze ook. Ze legt er een paar op een schoteltje naast zijn glas. Opeens is ze blij met zijn gezelschap. Als ze de tuin inloopt, ontdekt ze dat hij in slaap is gevallen. Hij snurkt een beetje, met zijn hoofd tegen de leuning van de stoel, zijn mond wat open.

Onwillekeurig observeert ze hem, zo rustig als hij daar zit te slapen. Hij is blijkbaar ook moe. Haar blik gaat naar zijn gevouwen handen. Geen ring. Ze is nieuwsgierig naar zijn achtergrond. Misschien vertelt hij haar straks wel wat over zijn leven, zijn ouders. Zijn moeder is Hollandse, dat weet ze al. Zijn vader is boer en Deens. Jeffer is een mix. Wel grappig zoals hij praat. Het is een aardige man. „Pas maar op,” zei Fokke waarschuwend. Maar Silke vertrouwt hem wel. Het is niet zo’n type van: In ieder stadje een ander schatje. En het feit dat hij die bonbons kocht, bewijst dat hij aan een ander denkt. Wie weet neemt hij voor zijn moeder ook weleens bonbons mee. Ze lacht even, schrikt dan weer op door zijn geamuseerde vraag: „Zit je me te observeren?”

Silke lacht. „Ik dacht dat je sliep.”

„Nu niet meer.” Hij rekt zich uit. „Ha, een lekkere kop thee, daar heb ik zin in.”

Ze houdt hem het schoteltje voor. „Ze zijn heerlijk.”

Maar Jeffer schudt zijn hoofd. „Die zijn voor jou. Ik houd niet van zoet.”

„Stukje kaas dan?”

„Dat is beter, echte Hollandse kaas. Mijn moeder dweept ermee.”

„Geen bonbons dus voor zijn moeder, denkt Silke. In een mum van tijd is het kaasplankje leeg. Ze zal zo meteen een flinke pan met aardappels moeten schillen, begrijpt ze. Ze staat op. „Ik ga het eten klaarmaken.” Als

alles op tafel staat gaat ze hem roepen. Hij wrijft in zijn handen als hij de dampende schalen ziet. „Gelukkig geen erwten of bonen vandaag. Die maaltijden hingen me op het laatst de keel uit. Ik kom altijd bij als ik weer thuis ben.” Hij scheidt zijn bord vol en eet met smaak.

„Woon je bij je ouders als je daar bent?” wil Silke weten.

Hij schudt zijn hoofd. „Ik ben al tien jaar het huis uit. Mijn vader zag me graag als boer. Maar ik wilde vrij zijn en het liefst naar zee. Ik ben nu eigen baas. Daar droomde ik altijd van.”

Silke heeft haar bord al leeg en zit met haar ellebogen geleund op tafel naar hem te luisteren. „En, is die droom niet tegengevallen?” wil ze weten.

Jeffer legt zijn bestek neer. „Een beetje,” geeft hij eerlijk toe. Als je ouder wordt, kom je er wel achter dat er meer is dan alleen maar dromen. Je plicht doen bijvoorbeeld.”

„Zoals?”

„Een vrouw, een kind, de realiteit van het leven en de verantwoordelijkheid waarmee je verder moet.”

„O, je bent dus getrouwd.” Silke voelt een vage teleurstelling bij zijn woorden. Dat had hij nog niet verteld, ook niet dat hij een kind had. Ze brengt de lege schalen naar de keuken. Op het blaadje zet ze schaaltjes met de yoghurt en de vla. Hij is dus een degelijke huisvader. Vandaar dat hij niet met zijn maat meeging om te gaan ‘stappen’. Zo oud lijkt hij anders nog niet. Ze schuift hem het schaaltje toe en weet ineens niets meer te zeggen. Het lijkt wel alsof er na zijn verhaal wat tussen hen is geschoven. Dan haalt Jeffer iets uit zijn zak. Het is een foto die hij aan Silke laat zien. Ze ziet een rond meisjeskopje met gemitte ogen en rozige krulletjes, terwijl ze een aardbei in haar mond steekt. Onwillekeurig glimlacht Silke. „Is dat je dochter?”

„Ja, dat is Lotte,” zegt hij met een vertederend lachje. „Eigenlijk heet ze Charlotte.”

„Lief,” zegt Silke. „Hoe oud is ze?”

„Drie jaar. Ik zie haar te weinig. Ze woont bij haar moeder.”

„Zijn jullie gescheiden?” vraagt Silke aarzelend. Opeens zou ze meer willen weten. Waarom hij gescheiden is bijvoorbeeld. En wat voor iemand die vrouw is. Ook of hij nog van haar houdt. Ze doet het niet, kijkt hem alleen maar vragend aan.

Jeffer schudt echter zijn hoofd. „Dat nog niet, maar er zijn wel problemen. Wat ik eigenlijk bedoel, is dat ik niet vaak thuis ben vanwege m'n werk. Maar zodra Lotte me ziet, wil ze het liefst heel dicht bij me zijn. Dan moet ik haar alles vertellen over wat ik allemaal beleefd heb.”

Hij lacht. „Veel is dat meestal niet. Soms fantaseer ik er maar wat bij.”

„Wat vertel je dan?” wil Silke weten.

„Bijvoorbeeld over een zeemeermin die ik ben tegengekomen, en met wie ik ben gaan zwemmen. En nu kan ik haar straks vertellen over Silke die op dat mooie eiland woont.”

Silke schiet in de lach. „Vergis je niet, ik ben geen zeemeermin hoor.”

„Nee, jij bent een vrouw van vlees en bloed die heerlijk kan koken.” Hij veegt voldaan zijn mond af. „Het doet me denken aan de maaltijden van m'n moeder.”

„Beter compliment kan ik niet krijgen, vermoed ik,” zegt Silke. „Ik was nog wel zo bang dat het me niet zou lukken.”

Op dat moment wordt er tegen de achterdeur getikt. „Ben je daar Silke?” klinkt Fokkes stem.

„Kom er maar in!” roept Silke terug. Eigenlijk heeft ze nu geen zin in Fokke. Maar ze kan hem moeilijk de deur wijzen. Fokke stapt binnen en kijkt bevreemd naar de man aan Silkes gedekte tafel. „Eet ze,” wenst hij terughoudend.

„Mijn gast,” stelt Silke voor. En met een knikje naar Fokke: „Dat is mijn buurman, Fokke Tijmsma.”

Ook Jeffer knikt. „Jefferson.”

„Neem een stoel,” biedt Silke aan. Maar Fokke slaat dat af.

„Laat maar, ik dacht dat je misschien ergens mee zou zitten.”

„Ik? Nee hoor, als ik je nodig heb, roep ik je wel.”

„O ja, nou dan ga ik maar weer.”

Silke ziet geen reden om langer aan te dringen of koffie aan te bieden zoals ze anders wel zou doen. „Doe dat,” zegt ze, „en bedankt voor de belangstelling.”

Fokke draait nog even, dan keert hij zich om met een: „De rust dan maar.”

Als hij weg is, valt er een stilte. „Het zijn goede burens,” merkt Silke op om die stilte te verbreken.

„Of hij kwam je controleren,” zegt Jeffer meesmuilend.

„Waarom zou hij? Ik kan mezelf prima redden hoor,” antwoordt Silke wat wrevelig, hoewel ze zelf daarstraks ook aan die mogelijkheid dacht. Maar van een ander kan ze dat weer niet hebben. Ze schuift de krant naar hem toe. „Hier, ga die maar lezen. Of lees je geen Hollands?”

„Spreken gaat beter. Maar als ik je eerst ergens mee moet helpen, zeg je het maar.”

„Nee, ik doe dit wel alleen, intussen zet ik koffie. Morgen moet ik weer vroeg op,” zegt ze er meteen maar achter. Ze is zich bewust van haar kort aangebonden toon. Dat komt door zijn opmerking. Eigenlijk kinderachtig, begrijpt ze.

Meteen na de koffie staat Jeffer op. „Bedankt en welterusten.”

Silke knikt. „Hetzelfde, ik ga nog even mijn rondje doen.” Haar ergernis zakt als ze langs haar struiken loopt. In de verte hoort ze het geruis van de branding. Hoog boven haar vliegt een fuut, op weg naar het wad. De wind is gaan liggen en de rust van de zomeravond daalt over het land. Als Silke zo loopt komt er altijd een gevoel van vrede over haar, zoals ze ook wel heeft als ze in een kerk zit. Ook als ze samen met het koor zojuist een mooie melodie heeft beëindigd en die nog even op haar in laat werken.

Voor de schuur ziet ze Jeffer zitten. Peinzend tuurt hij de verte in. Waar zou hij nu aan denken? Waarschijnlijk aan dat kleine dochtertje van hem, Lotte. Wie weet hoeveel zorgen hij daar thuis heeft, al is hij nog niet gescheiden. Ach ja, zo heeft iedereen zijn portie te dragen.

Hij kijkt op als ze naderbij komt. „En, staat het er goed bij?”

„Ik hoef er niet zoveel aan te doen. De natuur regelt dat zelf wel. Na de oogst is het pas mijn beurt.”

Jeffer knikt. „Dat moesten de mensen wat meer doen, de natuur zijn gang laten gaan, bedoel ik. Zoals hier, hier heerst tenminste nog rust.”

Silke lacht. „Hier wel, verderop niet. Maar dat is tijdelijk. Straks is het eiland weer van ons.” Terwijl ze haar deur sluit, bedenkt Silke dat ze haar moeder wel had mogen bellen. Het is haar helemaal door het hoofd geschoten. Ze kijkt naar de klok, het kan eigenlijk best nog. Zoals Silke wel had verwacht, is moeder niet erg blij met haar onverwachte gast.

„Moet dat nou?” merkt ze bezorgd op.

„Roos stuurt heus niet iedereen op m'n dak. „En het is waarschijnlijk maar voor drie nachten. Bovendien houdt Fokke nog een oogje in het zeil,” zegt ze er spottend achter.

„O, gelukkig,” zegt moeder opgelucht.

Silke weet wel dat haar moeder het liefst zou willen dat Fokke haar voorgoed onder zijn hoede zou nemen. Ach, Fokke is de kwaadste ook niet, maar Fokke als echtgenoot, dat is een ander verhaal. In Silkes ogen is hij te dominant. Vroeger op school kon ze hem niet uitstaan om zijn bazige gedrag. Iedereen moest altijd doen wat Fokke Tijmsma zei. Maar Silke vertikte dat. Toch was hij getapt op school, zeker bij de meisjes. Vooral toen hij veranderde van brugpieper in een stoere bink. Het was Silkes vriendin Neelie die de eer genoot om zijn uitverkorene te worden. Jarenlang gingen die twee met elkaar om, tot plotseling hun relatie eindigde toen Neelie vertrok voor opleiding tot maatschappelijk werkster. De vriendschap tussen Silke en Neelie stond toen al op een laag pitje. Zo af en toe spreken ze elkaar nog weleens, als Neelie een bezoek aan haar ouders brengt. Na Neelie heeft Fokke geen relatie meer gehad. En dat bazige is hij ook een beetje kwijt voor zover Silke kan beoordelen. Ach, iedereen heeft zo zijn goede en slechte kanten. Zo staat Fokke altijd voor iedereen klaar om te helpen.

Het wordt een warme nacht. Onrustig keert Silke zich van de ene op de andere zijde, terwijl ze droomt over diverse gasten die een slaapplaats zoeken. Onder hen bevindt zich een klein meisje met rozige krullen en guitige oogjes. Pas tegen de ochtend valt ze in slaap.

Als ze weer wakker wordt, hoort ze het piepen van de schuurdeur. Haar logé is kennelijk al ontwaakt. Nadat ze zich heeft aangekleed en een boterham heeft gegeten, pakt ze de autosleutels en gaat naar buiten. Met zijn handen in de zakken staat Jeffer reeds te genieten van de prille ochtend. „Morgen Silke,” groet hij haar opgewekt.

Silke glimlacht. „Morgen, lekker geslapen?”

„Heerlijk. Ik vind het hier ook heerlijk.” Daarbij maakt hij met zijn arm een weids gebaar om zich heen.

Silke knikt. „Ik ben ook zo’n ochtendmens, de hele dag nog voor me, waarop ik bergen kan verzetten.”

„En lukt je dat?”

„Niet altijd, maar ach, dat hoeft nu ook weer niet. Je kunt ook blij zijn met de gewone dagelijkse dingen. Dat leer je op den duur wel.”

„Kan ik met je meerijden?” vraagt Jeffer als Silke het portier opent.

Silke knikt. „Stap maar in.”

„Welke gewone dingen bijvoorbeeld?” komt Jeffer op het gesprek terug, terwijl hij zijn riem vastmaakt.

Silke start de motor. „Waarschijnlijk hetzelfde wat jij daarstraks bedoelde, de zon die opkomt en de vogels die ontwaken. Soms gewoon maar een groet van iemand.”

Jeffer lacht een beetje. „Wat zijn we toch tevreden mensen.”

„Waarom niet, het is allemaal zo simpel als wat. Maar vertel eens hoe het is waar jij vandaan komt.”

Jeffer gaat wat verzitten. „Mijn ouders wonen in Jutland, midden tussen de groene heuvels en grazende koeien, met hier en daar een korenveld. Als jongen had ik daar een heerlijk jeugd. Het leven leek een groot spel. En later, ach wat zal ik zeggen, je wordt ouder. Ik ging naar de middelbare landbouwschool, evenals mijn twee broers. Het was de bedoeling dat we allemaal in vaders voetsporen zouden treden.”

Er valt een korte stilte.

„En nu ben je visser,” helpt Silke hem.

„Ja, nu ben ik visser. Thuis was er niet genoeg werk voor mij. Mijn oudste broer werkte al bij mijn vader, de ander bij zijn schoonvader, die ook een boerenbedrijf heeft. Ik ging naar de stad, waar ik me liet inschrijven op de zeevaartschool. Daar ontmoette ik Lida. Zij is de enige dochter van een restauranthouder waar ik weleens ging eten. Zij hielp in de zaak. Toen er hulp werd gevraagd voor de drukke uren heb ik me aangemeld, aangezien ik een beetje extra geld goed kon gebruiken. Ik deed mijn best en Lida's vader was tevreden. Langzaam maar zeker ontstond er iets tussen Lida en mij en haar vader ging mij steeds meer bij de zaak betrekken. Aangezien hij zelf geen opvolger had, zag hij mij waarschijnlijk al als zijn eventuele opvolger. In het begin vond ik het wel leuk. Maar later begon het werk me steeds meer tegen te staan. Om altijd maar *alstublieft* en *dankjewel* tegen de klanten te zeggen, lag eigenlijk niet in mijn aard. Het druiste gewoon tegen mijn gevoel in.”

Onwillekeurig glimlacht Silke. Ze kan zich Jeffer ook moeilijk voorstellen met een zwart pak aan en beleefd de bestellingen noterend. „Waarom bleef je dan?”

„Om de verdienste. Ik wilde namelijk zo snel mogelijk mijn studie voltooien. Maar ook voor Lida en op aandringen van haar pa die wel liet merken dat we beter niet te lang moesten wachten met trouwen, hoewel zij

tien jaar jonger is dan ik. In mijn hart wist ik echter dat ik daar nog niet aan toe was. Toen raakte Lida in verwachting en kon ik niet meer weigeren. Daarmee begon de ellende, of nee, dat was al eerder begonnen, maar daar kwam ik pas later achter.”

„Hoezo?” wil Silke weten.

„Lida gebruikt. Drugs bedoel ik. In het begin had ik daar geen erg in. Haar vader wist er echter van, maar heeft mij daar niets over verteld. Hij hoopte waarschijnlijk dat ze er door mij vanaf zou komen. Nadat we getrouwd waren werd het alleen maar erger. Hoe ik ook redeneerde, ze kon er niet van afblijven. Wat dat betreft, zat ze bij dat restaurant in de verkeerde hoek. Die lui verhandelden dat spul waar je bij zat. Ik heb gepraat als Brugman en haar gewezen op de gevolgen voor haar kind. Ze beloofde me van alles, maar hield geen woord. Ik kon er op het laatst niet meer tegen en nam ontslag. Om even afstand te nemen ging ik met een vroegere vriend mee de zee op. Hij is schipper en eigenaar van enkele loggers. Ik was meteen verkocht. Die vrijheid die ik toen voelde, was zo overweldigend, dat ik mezelf beloofde nooit meer terug te gaan. Maar ja, wat moet je? Na het behalen van mijn diploma kon ik echter als tweede schipper beginnen bij die vriend. Toen werd Lotte geboren. Ze kwam als junkie ter wereld. Stel je dat eens voor, een baby van vijf pond die moet afkicken? Dat is zoiets ergs. En ik voelde me behoorlijk schuldig. Bovendien keek haar moeder nauwelijks naar haar om.”

„Wat vreselijk!” zegt Silke ontdaan. „En nu?”

Jeffer lacht een beetje wrang. „Lotte is een schat van een kind geworden. Maar ik voel me weer schuldig, omdat ik niet altijd bij haar ben om haar te beschermen. Ze heeft er nu nog geen weet van wat er met haar moeder aan de hand is. Ze denkt alleen dat Lida aan hoofdpijn lijdt. Gelukkig kan ze altijd bij haar oma en opa terecht als Lida niet aanspreekbaar is. En mijn ouders gaan haar zoveel mogelijk ophalen. Maar ik blijf het gevoel houden dat ik mijn plicht verzaak, al troost ik me met de gedachte dat ik nu eenmaal werken moet voor de kost. Vanmorgen zat het me ook weer zo dwars toen ik aan Lotte dacht. Dat kind dat midden tussen de ellende zit. Dus, ondanks het gevoel van vrijheid ben ik niet echt vrij. Maar als ik terugga, betekent dat dat ik weer bij mijn gezin zal wonen.”

„Je bent dus nog niet officieel gescheiden?”

Jeffer schudt zijn hoofd. „Het zal er wel van komen, want zo kan ik niet verder gaan. Voor zo'n vrouw heb ik geen respect meer. Maar misschien leeft er diep in mijn hart toch de illusie dat alles weer goed zal komen.”

Ze zijn de haven genaderd en Jeffer stapt uit. „Als je vanmiddag mee terug wilt rijden, sta ik hier om ongeveer drie uur,” zegt Silke. „En zo niet, dan kun je de bus nemen.”

„Oké, en alvast bedankt.” Nog even steekt hij zijn hoofd door het raampje. „Mag ik ook weer bij je eten?”

Silke knikt met een lachje. „Nog meer wensen?”

„Als je weer zo lekker kookt, ben je voorlopig nog niet van me af.”

Daarop strekt Jeffer zijn rug en loopt richting werf.

Silke zet haar wagen op de parkeerplaats. Roos komt meteen naar haar toe. „En, hoe is het gegaan?” vraagt ze gespannen.

„Alles is goed verlopen,” zegt Silke geruststellend.

„Gelukkig,” verzucht Roos. „Ik heb de wind al van voren gekregen van broertjelief. Hij vond het geen pas om jou met een zeeman op te zadelen. 'k Heb bijna de hele nacht niet geslapen. Het is dat Herman me tegenhield, anders had ik je vannacht nog gebeld. Hoewel ik er in mijn hart van overtuigd was, dat die man echt wel te vertrouwen is.”

„Je ziet het,” zegt Silke spottend. „Ik ben nog springlevend, niet beroofd of aangerand. Integendeel, we hebben zelfs samen gegeten. En door Fokke hoef jij je niet op stang te laten jagen.” Ze lacht even. „Hij kwam trouwens nog even poolshoogte nemen.”

„Hij is bezorgd,” meent Roos.

Die woorden maken Silke weer kriegelig. „Om mij hoeft hij niet bezorgd te zijn,” zegt ze kort. Meteen loopt ze naar het kantoor. Waar iedereen zich al niet mee bemoeit, denkt ze geërgerd. Het is maar goed dat Jeffer maandag weer weggaat. Toch ook wel jammer, denkt ze er meteen weer achteraan. Ze begon net een beetje aan hem te wennen. Hij heeft vast wel vertrouwen in haar, aangezien hij haar alles vertelde over die vrouw en dat kind. Het zit hem natuurlijk goed dwars. Nou, wat haar betreft mag hij zijn hart uitstorten. Daar heeft iedereen weleens behoefte aan. Blijkbaar hoopt hij dat het toch weer goed zal komen.

Ze is een beetje teleurgesteld als hij om drie uur niet op de afgesproken plaats staat. Ze wacht nog tien minuten voordat ze wegrijdt. Misschien moet hij op de werf blijven vanwege die reparatie.

Eenmaal thuis gaat ze meteen aan de slag om het eten klaar te maken. Af en toe betrapt ze zich erop dat ze voor de zoveelste keer naar buiten kijkt of ze hem ziet aankomen. Eigenlijk kan dat niet eens, aangezien de bus maar eenmaal per uur gaat. Wanneer de bus van half zes langsrijdt, hoort ze hem even later het pad oplopen. Hij ziet er zwart en moe uit.

„Even douchen!” roept hij als hij Silke ontdekt. Fris en met schone kleren stapt hij na een half uur de keuken weer binnen, en neemt dankbaar het glas thee aan dat Silke voor hem heeft ingeschonken. „Een warm welkom,” zegt hij genietend. Dan lacht hij wat verlegen als hij bekent: „Dit heb ik vaak gemist, een vrouw die met thee op me wacht en de blijdschap om weer thuis te komen. Meestal doe ik dat laatste met een zwaar hart, bang voor wat ik zal aantreffen.”

„Maar je dochter is toch blij als ze je ziet?”

Jeffers blik wordt zacht. „Gelukkig nog wel. Ik houd mijn hart vast als ik eraan denk hoe het zal worden als haar ogen opengaan. als ze beseft dat het bij haar thuis anders is dan bij haar vriendjes. Misschien gaat ze het mij wel verwijten en keert ze zich van me af. Dat zal ik niet kunnen verdragen. Dan zal ik andere maatregelen moeten nemen.”

Silke durft niet te vragen wat voor maatregelen Jeffer bedoelt. Tijdens het eten is hij een beetje stil. Hij is waarschijnlijk moe, denkt Silke.

Ineens kijkt hij op. „Het gaat niet zo vlot op de werf. Ze moeten wachten op een onderdeel dat ze in Duitsland moesten bestellen. Het gaat dus allemaal wat langer duren.

„O,” zegt Silke, terwijl een plotselinge vreugde door haar heenschiet. Ze kijkt hem niet aan, bang dat hij haar opluchting zal merken. „Je gaat dus nog niet weg,” merkt ze nonchalant op.

„Precies. Is het eh... mogelijk dat ik nog wat langer blijf?” vraagt hij aarzelend.

„Wat mij betreft wel. Momenteel heb ik nog niets afgesproken met mijn familie. Mijn broer had trouwens plannen om dit jaar naar het buitenland te gaan. Het kan zijn dat de kinderen daarna nog komen. Of ze moeten het niet meer zo leuk vinden nu opa en oma hier niet meer wonen.”

Jeffer kijkt opgelucht. „Ik zal zorgen dat je niet teveel last van me hebt.”